

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 326/2021-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného JUDr. Sabínou Hodoňovou, PhD., advokátkou, Mariánske námestie 31, Žilina, proti postupu Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/21/2008 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/21/2008 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré **j e** Okresný súd Čadca **p o v i n n ý** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
3. Okresný súd Čadca **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **384,08 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 326/2021-8 z 27. mája 2021 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/21/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, v ktorom je v procesnej pozícii žalobcu v 14. rade, dochádza k zbytočným priet'ahom. Konanie sa začalo v roku 2008 a sťažovateľ do konania vstúpil ako právny nástupca po pôvodnej žalobkyni v 14. rade [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]. Sťažovateľ vytkol, že konanie trvá už viac ako 12 rokov, je neprimerane dlhé, postup súdu je neefektívny a nesmeruje k odstráneniu jeho právnej neistoty. Sťažovateľovi a jeho matke ako právnej predchodkyni v konaní tak nebola poskytnutá účinná a rýchla ochrana ich práv.

3. Sťažovateľ tiež konštatoval, že k priet'ahom v konaní nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani v dôsledku jeho správania.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd v napadnutom konaní porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby prikázal okresnému súdu zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

II.

Vyjadrenie okresného súdu, replika sťažovateľa

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol chronologický prehľad jednotlivých jeho úkonov v napadnutom konaní a konštatoval, že nejde o právne zložitý spor, napadnuté konanie však trvá od roku 2008 z dôvodu meniaceho sa okruhu strán sporu, zisťovania právneho nástupníctva po zomrelých, ako aj po žalovanom v 2. rade, ktorý bol občanom [REDACTED]. Vo veci boli tiež viackrát podávané odvolania a dovolanie, spis bolo teda potrebné predložiť odvolaciemu a dovolaciemu súdu. Okresný súd dospel k záveru, že pokiaľ vo veci dochádzalo k priet'ahom, tieto boli predovšetkým spôsobené objektívnymi príčinami spočívajúcimi v dlhších obdobiach práceneschopnosti zákonných sudkýň a vyššej súdnej úradníčky.

6. K vyjadreniu bolo priložené aj stanovisko zákonnej sudkyne, v ktorom poukázala predovšetkým na skutočnosť, že v konaní vystupuje 14 žalobcov, na meniaci sa okruh strán sporu, na dlhodobú práceneschopnosť vyššieho súdneho úradníka a na jej pracovnú zaťaženosť.

II.2. Replika sťažovateľa:

7. Sťažovateľ vo svojej replike k vyjadreniu okresného súdu uviedol, že trvá na dôvodnosti podanej ústavnej sťažnosti, sám neprispel k dĺžke napadnutého konania, a zároveň okresný súd potvrdil, že prejednávacia vec nie je právne zložitým sporom. Sťažovateľ poukázal aj na to, že medzery v personálnom obsadení súdu boli dôvodom nepostupovania vo veci iba niekoľkokrát a neboli podstatným dôvodom dĺžky konania.

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože na základe ústavnej sťažnosti, vyjadrenia okresného súdu, repliky sťažovateľa a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľ sa svojou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom k porušeniu označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

12. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6, § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet

sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

15. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitú veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy je bežnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, preto vec sťažovateľa nepovažuje z právneho hľadiska za zložitú. Zároveň uvádza, že z vyžiadaného súdneho spisu síce zistil, že vo veci bolo nariadené znalecké dokazovanie, avšak toto z hľadiska časového nebolo spojené s osobitnými nárokmi, keďže znalec vypracovaný znalecký posudok predložil v primeranej lehote. Určitú skutkovú zložitú možno vidieť v početnosti strán, s čím bola spojená potreba rozhodnúť viackrát v priebehu napadnutého konania o pripustení zmien na strane žalobcov aj žalovaných. Uvedená okolnosť signalizuje určitý stupeň skutkovej zložitosti, ktorá však zásadne nemá taký mimoriadny charakter, ktorý by umožnil ospravedlnenie nedostatočnej plynulosti postupu okresného súdu v napadnutom konaní.

16. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným prietahom.

17. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov v doterajšom priebehu konania, vychádzajúc z ústavnej sťažnosti, z vyjadrenia okresného súdu, chronologického prehľadu jednotlivých úkonov súdu, repliky sťažovateľa a z predloženého súdneho spisu. Konkrétne obdobia pasivity okresného súdu boli identifikované v nasledujúcich vymedzených úsekoch napadnutého konania. V prvom prípade ide o obdobie od 11. januára 2012, keď vydal okresný súd opravné uznesenie, do 3. apríla 2013, keď adresoval výzvu k vyjadreniu žalovanému v druhom rade. V predmetnom období nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka, a jeho nečinnosť bola kvantifikovaná dĺžkou jedného roka a dvoch mesiacov. Značne rozsiahle, ničím neodôvodnené obdobie pasivity okresného súdu v celkovom rozsahu približne dvoch rokov a šiestich mesiacov, zaznamenal ústavný súd v úseku konania od 16. júla 2014, keď bol okresnému súdu doručený návrh žalobcov na pripustenie vstupu do konania ďalšieho účastníka na strane žalovaných, do 14. februára 2017, keď vydal okresný súd uznesenie o pripustení vstupu žalovaného v 3. rade do konania a zmien strán sporu. Nečinnosťou okresného súdu v rozsahu približne ôsmich mesiacov bez existencie zákonnej prekážky je poznačená aj etapa konania od 9. augusta 2018, keď bol okresnému súdu po prejednaní odvolania nadriadeným súdom vrátený spisový materiál, do 3. mája 2019, keď okresný súd rozhodol o nariadení prekladu písomností.

18. Ústavný súd ďalej poukazuje na neefektívny postup okresného súdu, ktorý potvrdzuje uznesenie nadriadeného súdu z 30. septembra 2009, ktorým bolo zmenené rozhodnutie okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia, a to tak, že bol nadriadeným súdom návrh na nariadenie predbežného opatrenia žalobcov zamietnutý. V súvislosti s rozhodnutím okresného súdu z 28. októbra 2020 o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalovaného v druhom rade nepovažuje ústavný súd za efektívny predchádzajúci postup okresného súdu, v rámci ktorého okresný súd pre identifikáciu právneho nástupcu pôvodného žalovaného v druhom rade realizoval časovo náročnú právnu pomoc s cudzinou, keď potrebné informácie okresný súd neskôr zistil, a teda mohol zistiť aj bez zbytočného predĺženia namietaného konania prostredníctvom dostupných informácií z príslušného spisového materiálu týkajúceho sa dedičského konania.

19. Nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou (dohovorom) zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (m. m. I. ÚS 688/2014).

20. Vo vzťahu k obrane okresného súdu spočívajúcej v argumentácii o nadmernej zaťažnosti konajúcej sudkyne, jej práceneschopnosti ako aj práceneschopnosti zamestnancov súdu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

21. Z predloženého súdneho spisu vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 11C/21/2008-601 zo 14. februára 2017 pripustil vstup sťažovateľa do konania na miesto doterajšej žalobkyne v 14. rade, a to na základe návrhu doručeného okresnému súdu 31. októbra 2014 na zmenu účastníkov na strane žalobcov. Dôvodom návrhu v prípade sťažovateľa bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých sa týka napadnuté konanie vo vzťahu k žalobkyni v 14. rade, na sťažovateľa. Po doručení uvedeného návrhu však žalobkyňa v 14. rade 16. januára 2015 zomrela a podľa osvedčenia o dedičstve právoplatného 28. júla 2015 sťažovateľ po nej nadobudol celé dedičstvo ako jediný dedič zo závetu. Z uvedených skutočností vyplýva, že v prípade sťažovateľa došlo k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene doterajšej sporovej strany z pôvodnej žalobkyne v 14. rade, a to na základe kombinácie univerzálnej sukcesie (dedenie) a singulárnej sukcesie (prevod vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam) v relevantnom období.

22. Ústavnému súdu je známa jeho judikatúra (III. ÚS 209/03, III. ÚS 229/04, I. ÚS 278/06, IV. ÚS 288/2010, I. ÚS 163/2011, II. ÚS 46/2012, III. ÚS 161/2013, I. ÚS 50/2014), podľa ktorej v prípade procesného nástupníctva na základe singulárnej sukcesie ústavný súd skúma možné porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru iba v období, počas ktorého bol(a) sťažovateľ(ka) účastníkom posudzovaného konania (stranou sporu), pričom však prihliada na deň začatia konania na príslušnom súde, ako aj na dobu, ktorá uplynula od okamihu, keď sa sťažovateľ(ka) stal(a) účastníkom posudzovaného konania či stranou sporu (III. ÚS 229/04, I. ÚS 278/06, III. ÚS 161/2013).

23. Napriek uvedenému, prihliadajúc na prezentované špecifické okolnosti prípadu (časový stret univerzálnej a singulárnej sukcesie), ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ môže relevantne namietat' porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo zmene danej sporovej strany.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

26. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd už v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 101/2021 (o ústavnej sťažnosti žalovaných v 1. a 3. rade proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní, pozn.) vyslovil príkaz podľa čl. 127 ods. 2 ústavy adresovaný okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov, nebolo potrebné tento príkaz opakovať v konaní o tejto ústavnej sťažnosti.

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

28. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 10 000 eur, čo odôvodnil celkovou dĺžkou napadnutého konania a svojou značnou právnou neistotou.

29. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

30. Pri určení primeraného finančného zadostučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

31. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neodôvodnenú nečinnosť, tiež neefektívny postup, s prihliadnutím aj na istý stupeň skutkovej zložitosti veci, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľa, ako aj všetky okolnosti daného prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 eur pre sťažovateľa za primerané finančné zadostučinenie. Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadostučinenia, ktorú už ústavný súd nepovažoval za primeranú, návrhu sťažovateľa nevyhovel.

32. Ústavný súd pri rozhodovaní otázky priznania finančného zadostučinenia aplikoval zásadu spravodlivosti, zohľadnil konkrétne okolnosti prípadu a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadostučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou.

33. Ústavnému súdu je zrejmé, že svojím nálezom č. k. II. ÚS 101/2021 z 26. mája 2021, ktorým vyslovil porušenie práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní vo vzťahu k žalovaným v 1. a 3. rade, im priznal aj finančné zadostučinenie každému v sume po 3 000 eur. Napriek tomu však považuje za adekvátne v prípade sťažovateľa ako žalobcu v 14. rade v napadnutom konaní priznanie finančného zadostučinenia v nižšej sume. Ústavný súd tu poukazuje predovšetkým na osobitné skutočnosti týkajúce sa vstupu sťažovateľa do konania (bod 21), keď ústavný súd síce dospel k záveru, že sťažovateľ môže uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prietáhov aj pre štádium konania,

ktoré predchádzalo zmene tejto sporovej strany, avšak v prípade finančného zadosťučinenia považoval za potrebné prihliadnuť na to, že k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých sa týka napadnuté konanie vo vzťahu k žalobkyni v 14. rade, na sťažovateľa, na základe ktorého bol podaný aj návrh na zmenu tejto strany sporu, došlo po približne piatich rokoch od začatia napadnutého konania. Právna neistota u sťažovateľa tak vzhľadom na uvedené trvá nepochybne kratšiu dobu.

34. Vo vzťahu k rozhodovaniu o výške priznaného finančného zadosťučinenia ústavný súd vzal do úvahy aj počet žalobcov, ktorých spoločný cieľ v napadnutom konaní zmierňuje ťažkosti a neistotu spôsobenú jeho predĺžením. I rozhodovacia prax ESLP v prípadoch porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zdôrazňuje, že veľký počet účastníkov bude mať veľmi pravdepodobne dopad na rozsah spravodlivého zadosťučinenia priznaného za nemajetkovú ujmu. Takýto prístup je založený na skutočnosti, že počet jednotlivcov zúčastnených na spoločných konaniach pred vnútroštátnymi súdmi nie je bez významu z hľadiska nemajetkovej ujmy pociťovanej každým z nich v dôsledku dĺžky takého konania, a to v porovnaní s nemajetkovou ujmovou pociťovanou jednotlivcom, ktorý inicioval rovnaké konanie na individuálnej báze („*a high number of participants will very probably have an impact on the amount of just satisfaction to be awarded in respect of non-pecuniary damage. Such an approach is based on the fact that the number of individuals participating in common proceedings before the domestic courts is not neutral from the perspective of the non-pecuniary damage that may be sustained by each of them as a result of the length of those proceedings when compared with the non-pecuniary damage that would be sustained by an individual who had brought identical proceedings on an individual basis.*“; rozsudok Veľkej komory ESLP z 15. 2. 2008 vo veci Arvanitaki-Roboti a ďalší proti Grécku, sťažnosť č. 27278/03, bod 29).

IV.

Trovy konania

35. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

36. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

37. Ústavný súd podľa § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 384,08 eur z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2021 (príprava a prevzatie vecí a písomné vyhotovenie ústavnej sťažnosti) v hodnote po 181,17 eur vrátane dvoch režijných paušálov v hodnote po 10,87 eur.

38. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2021

**Robert Šorl
predseda senátu**